

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 października 2016 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Martyna Daniłowicz

Protokolant: Małgorzata Weres

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 5 października 2016 r. we W.

sprawy z powództwa W. D. (1)

przeciwko (...) Sp. z o.o. z siedzibą we W.

o ustalenie wypadku przy pracy i sprostowanie protokołu powypadkowego, wynagrodzenie

I. ustala, że zdarzenie jakiego uległ powód W. D. (1) w dniu 16 czerwca 2015r. było wypadkiem przy pracy i prostuje w tym zakresie protokół powypadkowy nr (...) sporządzony 01 lipca 2015r. w pkt 7 w ten sposób, że: „stwierdza się, że wypadek jest wypadkiem przy pracy”;

II. umarza postępowanie w zakresie ograniczonego powództwa;

III. nakazuje pozwanemu uiścić na rzecz Skarbu Państwa (kasa tut. Sądu) kwotę 570,24 zł tytułem poniesionych wydatków oraz kwotę 500,00 tytułem opłaty od pozwu od uiszczenia której powód był zwolniony z mocy ustawy.

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 29 lipca 2015 r. do Sądu Rejonowego w Legnicy (data stempla biura podawczego k. 2), sprecyzowanym następnie na rozprawie w dniu 3 lutego 2016 r. i skierowanym przeciwko stronie pozwanej (...) Sp. z o.o. z siedzibą we W., powód W. D. (1) domagał się zmiany protokołu powypadkowego nr (...) z dnia 1 lipca 2015 r., w pkt 7 poprzez ustalenie, że zdarzenie z dnia 16 lipca 2015 r. było wypadkiem przy pracy oraz wynagrodzenia za czas choroby w kwocie 900 zł.

Powód zarzucił, że z treści pkt 4 protokołu powypadkowego nr (...) z dnia 1 lipca 2015 r., odmiennie od pkt 7 wynika, że zdarzenie było wypadkiem przy pracy w rozumieniu art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych.

W odpowiedzi na pozew, strona pozwana (...) Sp. z o.o. z siedzibą we W. wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu strona pozwana wskazała, że w dniu 10 czerwca 2015 r. strony zawarły umowę o pracę tymczasową, na okres od 10 czerwca 2015 r. do 15 czerwca 2015 r., a następnie w dniu 16 czerwca 2015 r. na okres od 16 czerwca 2015 r. do 29 czerwca 2015 r. Podała, że powód wykonywał pracę na stanowisku Operatora produkcji na rzecz i pod kierownictwem Pracodawcy – (...) Sp. z o.o. z siedzibą w T., Oddział w L.. Miejsmem wykonywania pracy była (...).

Strona pozwana wskazała, że w dniu 16 czerwca 2015 r., około godziny 4.00 powód zgłosił swojemu przełożonemu B. P., że boli go kostka a następnie pokazał mężczyźnie opuchnięcie na nodze. B. P. zmroził wówczas powodowi bolące miejscem sprayem chłodzącym, po czym powód wrócił do pracy. Po około godzinie powód ponownie zgłosił przełożonemu, że boli go noga, po czym zapytał czy może się zwolnić z pracy, wobec czego B. P. skierował go

do kierownika zmiany D. Z.. Strona pozwana podniosła, że powód nie informował swojego przełożonego, że uległ wypadkowi w miejscu pracy, nie wskazał również czy przyczyną bólu nogi było jej skręcenie czy uderzenie.

Kolejno wyjaśniła, że pracodawca – użytkownik w dniu 18 czerwca 2015 r. powołał zespół powypadkowy. Z przeprowadzonego postępowania wyjaśniającego, jakie odbyło się w dniach od 18 czerwca 2015 r. do 1 lipca 2015 r., sporządzono protokół nr (...) ustalenia okoliczności i przyczyn wypadku przy pracy. Wskazała, że zdarzenie z udziałem powoda nie zostało uznane za wypadek przy pracy. Strona pozwana podała również, że Państwowa Inspekcja Pracy przeprowadziła kontrolę w (...) Sp. z o.o., Oddział w L., w trakcie której przeanalizowała m.in. sprawę nieuznanego wypadku przy pracy powoda i nie wykazała nieprawidłowości w tym zakresie.

Zdaniem strony pozwanej, zdarzenie z dnia 16 czerwca 2015 r. nie było wypadkiem przy pracy, ponieważ nie wystąpiła przesłanka „nagłego zdarzenia”.

Postanowieniem z dnia 26 października 2015 r. Sąd Rejonowy w Legnicy uznał się niewłaściwym do rozpoznania sprawy i przekazał tut. Sądowi jako miejscowo właściwemu.

W toku postępowania, stanowiska stron nie uległy dalszej zmianie.

Na rozprawie w dniu 3.02.2016 r. powód cofnął roszczenie w zakresie wynagrodzenia za czas choroby, na co strona pozwana wyraziła zgodę /k.64 verte/.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny

Strona pozwana (...) Sp. z o.o. jest Agencją (...), zarówno w zakresie rekrutacji stałych jak i pracy tymczasowej.

dowód: - KRS strony pozwanej k. 22

W dniu 10 czerwca 2015 r., powód W. D. (1) zawarł ze stroną pozwaną umowę o pracę tymczasową na czas określony, począwszy od dnia 10 czerwca 2015 r. do 16 czerwca 2015 r., na podstawie której został zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy, na stanowisku operatora w (...), w L.. Następnie, w dniu 16 czerwca 2015 r., strony zawarły kolejną umowę o pracę tymczasową na czas określony od dnia 16 czerwca 2015 r. do dnia 29 czerwca 2015 r., pozostawiając pozostałe warunki zatrudnienia bez zmian.

Przez cały okres zatrudnienia powód wykonywał pracę na rzecz i pod kierownictwem pracodawcy – użytkownika (...) Sp. z o.o. w T..

W dniu 10 czerwca 2016 r. powód przeszedł szkolenie z zakresu bezpieczeństwa i higieny pracy. W dniu 13 czerwca 2015 r. pracownik brał udział w szkoleniu stanowiskowym.

W związku z zatrudnieniem, pracodawca – użytkownik przydzielił powodowi odzież roboczą, okulary ochronne oraz kartę (...). W skład odzieży roboczej wchodziło obuwie ochronne w rozmiarze 46.

dowód: akta osobowe powoda, w tym: umowa o pracę tymczasową z dnia 10 czerwca 2015 r., umowa o pracę tymczasową z dnia 16 czerwca 2015 r. , karta szkolenia wstępnego w dziedzinie bezpieczeństwa i higieny pracy , karta przydzia łu/obiegowa,

- zeznania świadka B. P. k. 64 ,

- zeznania świadka J. P. k. 89,

- przesłuchanie powoda k. 65

Średnie miesięczne wynagrodzenie powoda liczone jak ekwiwalent za urlop wypoczynkowy wynosiło 2.201, 71 zł.

dowód: - zaświadczenie o wynagrodzeniu k. 35

W dniu 15 czerwca 2015 r., o godzinie 22.00, powód rozpoczął pracę na drugiej zmianie przy obsłudze krępownicy do rur na linii N.. Praca przy obsłudze maszyny polegała na pobieraniu odpowiednich rur z palet, umieszczaniu ich w giętarcie a następnie w celu zgięcia, dociskaniu pedału krępownicy. Norma dla pracowników, w tym dla powoda wynosiła 70 - 90 rur na godzinę.

Pracownik naciskał pedał w odstępach 10 sekundowych.

Około 2.30 w nocy, pracownik poczuł, że boli go noga, a godzinę później zauważył, że kostka jest mocna spuchnięta. W związku z powyższym, powód przerwał pracę i zwrócił się do swojego przełożonego B. P. z prośbą o pomoc. Mężczyzna spryskał nogę pracownika sprayem chłodzącym dla sportowców.

Około 4.00 pracownik ponownie zgłosił swojemu przełożonemu, że odczuwa bóle w okolicach stawu skokowego lewego w okolicach kostki. Ponieważ spray chłodzący nie przynosił poprawy, około godz. 5.00 powód zwrócił się do kierownika zmiany D. Z., czy może udać się do domu, ponieważ boli go noga i nie może chodzić.

Niezwłocznie po opuszczeniu stanowiska pracy, pracownik pojechał na (...). Po 3 godzinach oczekiwania powód udał się do lekarza pierwszego kontaktu, który skierował go do chirurga, z rozpoznaniem skręcenia stawu skokowego.

W historii choroby lekarz przyjmujący powoda wpisał: „15/16.06.2015 wypadek w pracy skręcenie stawu skokowego lewego, rtg – bz, stabilizator 14 dni”.

dowód: - zeznania świadka B. P. k. 64 ,

- zeznania świadka S. K. k. 65,

- przesłuchanie powoda k. 65

- karta historii choroby powoda k.95,

W dniu 18 czerwca 2015 r. powód zgłosił wypadek przy pracy, informując, że w dniu 16 czerwca 2015 r. ok. godziny 2.30 doznał urazu kostki nogi lewej. Podał, że podczas pracy na linii N. i obsługi krępownicy poczuł silny ból okolicy kostki nogi lewej. „Prawdopodobnie uderzył się rurą, którą wyciągał z maszyny”.

dowód: - zgłoszenie wypadku przy pracy k – 29 ,

W okresie od 17 czerwca 2015 r. do 7 lipca 2015 r. W. D. (1) przebywał na zwolnieniu lekarskim.

dowód: - (...) k. 12, 13

Zespół powypadkowy w składzie: M. K. ds. BHP oraz D. P. pracowników w dniach od 18 czerwca 2016 r. do 1 lipca 2015 r. dokonali ustaleń dotyczących okoliczności i przyczyn wypadku zgłoszonego przez W. D. (1). W Protokole Nr (...) r. ustalenia okoliczności i przyczyn wypadku przy pracy sporządzonym w dniu 1 lipca 2015 r. komisja powypadkowa uznała, że wypadek z dnia 16 czerwca 2015 r. nie może zostać zakwalifikowany jako wypadek przy pracy. Zdaniem komisji, z uwagi na pojawiające się różnice w zeznaniach świadków i poszkodowanego trudno jednoznacznie stwierdzić związek z wykonywaną pracą oraz określić przyczyny zewnętrznej wypadku.

dowód: - pismo powoda z dnia 18 czerwca 2015 r. k. 29,

- powołanie zespołu powypadkowego k. 30,

- Protokół Nr (...) r. ustalenia okoliczności i przyczyn wypadku przy pracy k. 4 – 6 ,

- zeznania świadka A. B. k. 66

W wyniku zdarzenia w dniu 16 czerwca 2015 r. powód doznał stłuczenia lewego stawu skokowego.

Powód w pracy wykonywał powtarzalny ruch stopą lewą, polegający na naciskaniu pedału maszyny. Taki ruch nie może być przyczyną urazu skrętnego stawu skokowego. Może natomiast spowodować, że nawet niewielkie uderzenie okolicy stawu skokowego będzie skutkowało nasilonym bólem i obrzękiem w wyniku przeciążenia uszkodzonego stawu.

Ciężkie stłuczenia okolic stawu powodują niejednokrotnie silniejszą reakcję bólową i ograniczenie ruchomości stawu niż miernie nasilone skręcenie stawu.

dowód: - opinia biegłego sądowego dr. n. med. D. R. k. 96 ,

- opinia uzupełniająca k 111,,

Stosunek pracy między stronami ustał w wyniku rozwiązania umowy o pracę tymczasową z upływem czasu, na jaki została zawarta.

dowód: - świadectwo pracy, w aktach osobowych powoda

W dniach 24, 29 oraz 31 lipca 2015 r. starszy inspektor pracy – specjalista – J. S. przeprowadził kontrolę w (...) Sp. z o.o., w celu dokonania oceny przestrzegania przepisów prawa pracy oraz przepisów i zasad bezpieczeństwa i higieny pracy.

W zakresie wypadków przy pracy, zaistniałych w zakładzie pracy, inspektor nie ujawnił żadnych nieprawidłowości.

dowód: - protokół kontroli k. 23 – 26 ,

- wystąpienie pokontrolne wraz z nakazem k. 27

Sąd zważył co następuje

Powództwo jako zasadne podlegało uwzględnieniu.

W ramach wytoczonego powództwa powód W. D. (1) domagał się ustalenia, że zdarzenie z dnia 16 czerwca 2015 r. było wypadkiem przy pracy i sprostowania w tym zakresie protokołu powypadkowego nr (...) z dnia 1 lipca 2015 r., w pkt 7. W tym miejscu podkreślić jedynie należy, że powód w pozwie omyłkowo podał datę 16 lipca 2015 r.

Roszczenie swoje wywodził z art. 189 kpc, zgodnie z którym powód może żądać ustalenia przez sąd istnienia lub nieistnienia stosunku prawnego lub prawa, gdy ma w tym interes prawny. W orzecznictwie wskazano, że pracownikowi, który nie dochodzi roszczeń odszkodowawczych bądź rentowych na podstawie przepisów dotyczących świadczeń z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych, ale ma interes prawny w ustaleniu, że określone zdarzenie zaistniało w okolicznościach nie pozbawiających go roszczeń z tejże ustawy - a ustalenia te decydują o jego prawach i związanych z nimi ewentualnie w przyszłości roszczeniach - przysługuje prawo wystąpienia do sądu rejonowego - sądu pracy z powództwem o ustalenie i sprostowanie protokołu powypadkowego na podstawie art. 189 kpc (tak Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 11 maja 1994 roku o sygn. II PZP 1/94). Ostatnio zaś Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 14 maja 2009 r., II PK 282/08, OSNP 2011/1-2/7 zajął stanowisko, iż: ustalenie wypadku przy pracy jest prawem pracownika i jednocześnie obowiązkiem pracodawcy, niezależnie od tego, czy pracownik będzie dochodził świadczeń z ustawy wypadkowej. Wypadek przy pracy nie jest zdarzeniem prawnie obojętnym dla pracodawcy i dla pracownika (art. 234 § 1 kp i nast.). Pracownik nie musi wykazywać każdorazowo i indywidualnie szczególnego interesu prawnego z art. 189 kpc dla uzyskania sprostowania protokołu powypadkowego, gdyż o istnieniu takiego interesu prawnego przesądził pracodawca.

W protokole powypadkowym zespół powypadkowy stwierdził, że nie może jednoznacznie stwierdzić związku z wykonywaną pracą oraz określić przyczyny zewnętrznej wypadku, co powoduje, że wypadek nie spełnia definicji zdarzenia wypadkowego.

Istota sporu w niniejszej sprawie sprowadzała się zatem do ustalenia, czy wypadek, jakiemu uległ w dniu 16.06.2015r. powód W. D. (2) był spowodowany przyczyną zewnętrzną, czy wystąpił związek z pracą, które to okoliczności stanowią warunek uznania przedmiotowego zdarzenia za wypadek przy pracy.

Zgodnie z treścią art. 3 ustawy z dnia 30 października 2002 roku o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. Nr 199, poz. 1673 z późn. zm.) za wypadek przy pracy uważa się zdarzenie nagłe wywołane przyczyną zewnętrzną, powodujące uraz lub śmierć, które nastąpiło w związku z pracą:

- 1) podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika zwykłych czynności lub poleceń przełożonych,
- 2) podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika czynności na rzecz pracodawcy nawet bez polecenia,
- 3) w czasie pozostawania przez pracownika w dyspozycji pracodawcy w drodze między siedzibą pracodawcy, a miejscem wykonywania obowiązku wynikającego ze stosunku pracy.

W ramach związku normatywnego dla stwierdzenia, że nagłe zdarzenie spowodowane przyczyną zewnętrzną jest wypadkiem przy pracy w rozumieniu art. 3 ust. 1 ustawy z 2002 roku, wystarczające jest ustalenie, że zdarzenie nastąpiło podczas lub w związku z prawidłowym wykonywaniem przez pracownika zwykłych czynności lub poleceń przełożonych bez potrzeby badania, czy wykonywanie tych czynności było zgodne z interesem pracodawcy.

Zgodnie z powołaną wyżej regulacją, aby dane zdarzenie mogło być uznane za wypadek przy pracy konieczne jest również, aby miało ono charakter nagły, jak również zostało spowodowane przyczyną zewnętrzną.

Wskazać należy, iż „nagłość” zdarzenia powodującego wypadek przy pracy charakteryzuje się zaskoczeniem pracownika, jest czymś nieprzewidywalnym, nieoczekiwanym, raptownym. Należy podkreślić, że omawiana w tym miejscu cecha musi dotyczyć samego zdarzenia, a nie skutku pod postacią urazu lub śmierci. Poprzestając w procesie interpretacji jedynie na wykładni językowej, należałoby stwierdzić, iż „nagłość” oznacza jednorazowe, doraźne działanie zjawiska powodującego uraz lub śmierć pracownika. W orzecznictwie uznaje się, że przez nagłe zdarzenie, należy rozumieć takie zdarzenie, które trwa nie dłużej niż jedna dniówka robocza.

Wobec braku ustawowej definicji pojęcia „przyczyna zewnętrzna” należy oprzeć się na ugruntowanej w tym przedmiocie linii orzecznictwa Sądu Najwyższego, zgodnie, z którą: „przyczyną sprawczą – zewnętrzną zdarzenia może być każdy czynnik zewnętrzny (to znaczy niewynikający z wewnętrznych właściwości człowieka), zdolny wywołać w istniejących warunkach szkodliwe skutki. W tym znaczeniu przyczyną zewnętrzną może być nie tylko narzędzie pracy, maszyna, siły przyrody, ale także praca i czynność samego poszkodowanego (np. potknięcie się, odruch) „ - uchwała składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 11.02.1963 roku, III PO 15/62, OSNCP 1963. Wyłączenie przyczyny zewnętrznej przy wypadku pracownika w czasie i miejscu pracy może być uzasadnione tylko wtedy, gdyby istniały podstawy do ustalenia, że upadek, czy potknięcie się zostało spowodowane schorzeniem pracownika np. łączącym się ze skłonnością do omdleń lub zakłóceń równowagi (tak wyrok SN z dnia 16.06.1980r., III PR 33/80, Lex 14532).

Przenosząc powyższe stwierdzenia na grunt przedmiotowej sprawy uznać należy, iż wypadek, jakiemu uległ powód w dniu 16 czerwca 2015 r. był spowodowany przyczyną zewnętrzną.

Jak wynika z protokołu powypadkowego powód w dniu 15 czerwca 2015 r. rozpoczął pracę o godzinie 22.00. przy obsłudze kępownicy do rur na linii N.. Praca przy obsłudze maszyny polegała na pobieraniu odpowiednich rur z palet, umieszczaniu ich w giętarcie a następnie w celu zgięcia, dociskaniu nogą pedału kępownicy. Powód wyjaśnił, że pracował przeważnie lewą nogą i musiał wykonać ok. 90 rur na godzinę. Powód podał również, że pracował w za małym butach roboczych, ponieważ nosi rozmiar 47-48 a buty otrzymał w rozmiarze 46. Po 5 godzinach pracy w takich

warunkach zobaczył, że lewa noga jest spuchnięta w stawie skokowym, co zgłosił przełożonemu B. P.. Powód wyjaśniał też że w czasie wykonywania tych czynności uderzył się w okolicę stawu skokowego.

Zważywszy, iż ustalenie czy uraz lewej kostki, jakiego doznał powód spowodowany został rozwojem samoistnego schorzenia tkwiącego w jego organizmie wymagało zasięgnięcia wiadomości specjalnych, Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego chirurga celem ustalenia czy uraz jakiego doznał powód w dniu 16 czerwca 2015 r. jest następstwem nagłego zdarzenia wywołanego przyczyną zewnętrzną, które nastąpiło w związku z pracą, podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika zwykłych czynności lub poleceń przełożonych czy też główną siłą sprawczą tego urazu było schorzenie samoistne wspomnianego stawu. Jak wyjaśnił biegły sądowy z zakresu chirurgii ogólnej w opinii z dnia 30.05.2016 r. „powód w pracy wykonywał powtarzalny ruch stopą lewą, polegający na naciskaniu pedału maszyny. Taki ruch nie może być przyczyną urazu skrętnego stawu skokowego. Może natomiast spowodować, że nawet niewielkie uderzenie okolicy stawu skokowego będzie skutkowało nasilonym bólem i obrzękiem w wyniku przeciążenia uszkodzonego stawu” Biegły wykluczył również istnienie schorzenia samoistnego /k.96 verte akt/.

Zauważyć należy, że powód zgłaszając wypadek przy pracy stwierdził: „prawdopodobnie uderzyłem się rurą, którą wyciągałem z maszyny”. Biegły sądowy potwierdził, że uderzenie przeciążonego stawu, nawet niewielkie, mogło doprowadzić do jego opuchnięcia i bólu.

W orzecnictwie utrwalony jest pogląd o szerokim rozumieniu przyczyny zewnętrznej wypadku przy pracy. Niedopuszczalne jest przyjęcie, że jeżeli poszkodowany nie jest w stanie wykazać innej, dodatkowej przyczyny zdarzenia to wynika z tego, że wyłączną przyczyną jest przyczyna tkwiąca w organizmie pracownika (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 kwietnia 2009 r., sygn. akt I UK 336/08.).

Należy zatem przyjąć, że bezpośrednią przyczyną urazu było uderzenie się powoda rurą, którą wyciągał z maszyny, co w sytuacji przeciążenia stawu doprowadziło do jego silnego opuchnięcia. Niewątpliwie przyczyna ta miała charakter zewnętrzny, gdyż nie wynikała ze schorzeń wewnętrznych powoda i pozostawała w związku z pracą.

Rozstrzygając sprawę, Sąd dał wiarę opiniom biegłego (podstawowej i uzupełniającej), bowiem jest ona spójna, logiczna i pełna oraz wyjaśnia wszystkie okoliczności mające istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia. Sąd dał również wiarę relacji powoda odnośnie przebiegu opisywanego przez niego zdarzenia z dnia 16 czerwca 2015 r.

Sąd nie uwzględnił zastrzeżeń do opinii biegłego, które wniosła strona pozwana w piśmie z dnia 14.06.2016 r. Strona pozwana zgodziła się ze stwierdzeniem biegłego, iż „uraz skrętny lewego stawu skokowego nie mógł nastąpić w wyniku czynności wykonywanej w czasie pracy w dniu 16.06.2015 r.”. Wniosła natomiast zastrzeżenia do tej części opinii, w której biegły stwierdził u powoda stan po stłuczeniu lewego stawu skokowego bowiem niemożliwym aktualnie jest postawienie przez biegłego diagnozy czy doznany uraz stanowił faktycznie stłuczenie czy też skręcenie stawu.

Odnosząc się do powyższych zastrzeżeń podkreślić należy, iż biegły w opinii podstawowej wyjaśnił, iż zapis w historii choroby „wypadek w pracy – skręcenie stawu skokowego” jest prawdopodobnie wynikiem standardowego opisywania chorego z dolegliwościami stawu skokowego. Biegły zauważył również, iż zapis ten nie oddaje sytuacji opisywanej w protokole powypadkowym.

W tej sytuacji Sąd dał wiarę opinii biegłego co do postawionego rozpoznania tj.: „stan po stłuczeniu lewego stawu skokowego”. Słusznie podkreślił bowiem biegły, że ani zespół powypadkowy ani leczący powoda chirurg nie widzieli momentu urazu. Zatem przebieg zdarzenia ustalono na podstawie relacji powoda, której Sąd dał wiarę.

Wobec powyższego stwierdzić należy, że wypadek jakiemu w dniu 16 czerwca 2015r. uległ powód nosi wszystkie ustawowe znamiona wypadku przy pracy,

Uznając za zasadne powództwo w przedmiocie ustalenia, iż zdarzenie stanowiło wypadek przy pracy należy stwierdzić, iż na uwzględnienie zasługuje także roszczenie o sprostowanie protokołu powypadkowego. Tak jak dopuszczalne jest żądanie ustalenia, że zdarzenie miało charakter wypadku przy pracy, tak dopuszczalne jest domaganie się

„sprostowania” protokołu powypadkowego (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 stycznia 2010 roku, I PK 144/09, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 stycznia 1998 roku, II UKN 471/97, OSNP 1999/2/75). Prawidłowo sporządzony protokół powypadkowy stanowi dokument urzędowy (art. 244 § 2 k.p.c.), którego treść jest dowodem tego, że miały miejsce opisane w nim fakty oraz że zakwalifikowano je jako wypadek przy pracy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 maja 1999r., II UKN 658/98, OSNP 2000/15/594, (...)).

Z tych względów orzeczono jak w punkcie I wyroku.

Ponieważ powód na rozprawie w dniu 3.02.2016 r. cofnął roszczenie w zakresie wynagrodzenia za czas choroby, na co strona pozwana wyraziła zgodę, Sąd umorzył postępowanie w tym zakresie, na podstawie art.355 k.p.c., o czym orzeczono w punkcie II wyroku.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. Na podstawie art. 113 ust. 1 w zw. z art. 96 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U Nr 167, poz. 1398), Sąd nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Śródmieścia we Wrocławiu kwotę 470,24 zł tytułem wydatków poniesionych na opinie biegłego w sprawie oraz 100 zł tytułem wydatków poniesionych w związku ze stawiennictwem świadka B. P., przyjmując, że pozwany jako przegrywający sprawę, powinien te koszty ponieść w całości. Równocześnie nakazał uiścić na rzecz Skarbu Państwa opłatę od pozwu, od uiszczenia której powód był tymczasowo zwolniony z mocy ustawy. Zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 5 marca 2007 roku I PZP 1/07, OSNP 2007/19-20/269, Sąd w orzeczeniu kończącym w instancji sprawę z zakresu prawa pracy, w której wartość przedmiotu sporu nie przewyższa kwoty 50.000 zł: obciąży pozwanego pracodawcę na zasadach określonych w art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. Nr 167, poz. 1398 ze zm.) kosztami sądowymi, których nie miał obowiązku uiścić pracownik wnoszący powództwo lub odwołanie do sądu (art. 96 ust. 1 pkt 4 tej ustawy); z wyłączeniem opłat od pism wymienionych w art. 35 ust. 1 zdanie pierwsze tej ustawy.

W dotychczasowym orzecznictwie Sąd Najwyższy konsekwentnie przyjmuje, że do kategorii spraw o prawa majątkowe należą sprawy o sprostowanie protokołu powypadkowego (por. postanowienie z 27.03.2003 r., II UZ 3/03, OSNP 2004 nr 7, poz. 130) oraz o ustalenie, że dane zdarzenie jest wypadkiem przy pracy (postanowienia z 4.04.2006 r., I UZ 4/06, oraz z 14.05.2009 r., I PZ 5/09, niepublikowane).

Spór pomiędzy stronami w rozpoznawanej sprawie dotyczył roszczenia majątkowego zatem obowiązkiem powoda było oznaczenie wartości przedmiotu sporu.

Powód w piśmie procesowym z dnia 10.12.2015 r. sprecyzował, iż wartość przedmiotu sporu wynosi 10 000 zł a zatem opłata od pozwu wynosiła 500 zł.

Z tych względów orzeczono jak na wstępie.